

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobci: a) M. C., narozená X,
b) nezletilý N. C., narozený X, oba státní příslušnost X (dále jen X), t.č. oba bytem K. V.,
oba zastoupeni: Mgr. Petra Severová, advokátka, se sídlem 5. května 163, 356 01 Sokolov,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 8.10.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2020 č.j. OAM-355/ZA-ZA11-VL13-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobců advokátce Mgr. Petře Severové se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2109830891/2700, VS: 432020.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

1. **Včasnou žalobou ze dne 8.10.2020** téhož dne předanou k poštovní přepravě a zdejšímu soudu doručenou dne 9.10.2020 se oba uvedení žalobci domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2020 č.j. OAM-355/ZA-ZA11-VL13-2020, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobců tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**); řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. **Součástí žaloby** učinili žalobci i **žádost o ustanovení zástupce**. Usnesením ze dne 21.10.2020 č.j. 60 Az 43/2020-16 jim byla ustanovena zástupkyní výše uvedená advokátka Mgr. Petra Severová.
3. **V doplněné žalobě** žalobci namítali, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť žalovaný překročil meze správního uvážení, jelikož splňují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a dále nezohlednil jejich objektivní obavy z návratu do země původu, kde panují obecně známé nevyhovující politické a společenské podmínky. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobci jsou státními příslušníky X, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 32/2015 Sb., ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **prováděcí vyhláška**), Česká republika (dále jen **ČR**) považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný se žádným způsobem nevypořádal se skutečností, že v X se nachází oblasti s vyhrcozenou politicko-společenskou situací, a to např. X. Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda žalovaný vyloučil pobyt žalobkyně v oblasti X, popřípadě aktivity žalobkyně a) ve vztahu k nestabilnímu politickému dění. Žalobkyně a) označila důvody, pro které žádá mezinárodní ochranu, a to útisk a nátlak ze strany neznámých osob z důvodu, že byla politicky činná ve prospěch politické strany Renato Osati, tj. proruské opozice. Sám lídr politické strany byl nucen uchýlit se do azylu, kdy od roku 2016 pobývá mimo X. Druhou znesvářenou stranou je politický proud, který usiluje o opětovné připojení X k Rumunsku. Na žalobce a jejich rodinu je útočeno z objektivních politických důvodů, neboť je všeobecně známou skutečností, že asi pětina X stojí o připojení k Rumunsku. Obyvatelé X jsou rozděleni na příznivce úzkých vztahů s Ruskem a ty, kteří chtějí zůstat nezávislími a dále menšinu, která stojí o připojení k Rumunsku. Od roku 2018 se konají v X rozsáhlé demonstrace obyvatel za připojení k Rumunsku. Žalobci namítali, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že společnost v X je rozdělená a došlo k vyhrcození vztahů skupin podporujících jejich politické přesvědčení. Žalobkyně a) se aktivně zapojila do politického dění a z tohoto důvodu je terčem opakujících ataků. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný touto skutečností zabýval, tedy nesprávně posoudil skutkový stav věci a skutečnosti uváděné žalobci odůvodňují kladné posouzení jejich žádosti ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu. Žalobci mají odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů, proto závěrem navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. **Žalobci společně s žalobou také požádali o přiznání odkladného účinku žalobě**. Jejich návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 30.11.2020 č.j. 60 Az 43/2020-31.

5. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.9.2020 č.j. OAM-355/ZA-ZA11-VL13-2020** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobců tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 7.7.2020 podala žalobkyně a) jménem svým a svého nezletilého syna, tj. žalobce b), opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 13.7.2020 poskytla žalobkyně a) údaje k podané žádosti. Ke svému politickému přesvědčení mimo jiné uvedla, že o tom již hovořila a zmínila politickou stranu Renato Osati, za kterou dle jejích slov v rámci předvolební kampaně rozdávala letáky. Poslední oficiální místo bydliště žalobkyně a) ve vlasti bylo v městě X, na ulici X 63, její syn, tj. žalobce b), je tam hlášen k pobytu, ale nebydlél tam. Žalobkyně a) popsala průběh poslední cesty z vlasti do ČR tak, že se svým synem dne 27.6.2019 přicestovala letecky z Moskvy do X. Ke svým předchozím pobytům ve státech Evropské unie (dále jen EU) sdělila, že nikde nebyla. K tomu, zda měla dříve udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, poté sdělila, že žádné neměla stejně jako její syn. O mezinárodní ochranu podle ní ona i její syn nyní již žádali v roce 2019 v ČR. K tomu, jaké jsou důvody jejich žádosti o mezinárodní ochranu, uvedla, že má doplnění k tomu, co říkala minule. Dle jejích slov se objevily nové okolnosti, kvůli kterým se nemůže vrátit. Dále uvedla, že byla aktivní na sociálních sítích, měla účet na Anoglassniky, kde publikovala články o korupci a jejich politice a dění v zemi. Dle ní ji někteří podporovali, někteří jí psali ošklivé komentáře a dokonce i výhružky, ale její profil napadli a smazali. Dle jejích slov nechce, aby se výhružky vyplnily a doplnila, že v listopadu budou volby a vůbec není jasné, jak bude situace vypadat. Žalobkyně a) také uvedla, že byla aktivní na sociálních sítích asi rok. Poté dodala, že chtěla, aby byla v zemi stabilita, politici se dle ní chovají jako nadlidi, obyčejný národ za lidi nepovažují a všude je korupce. Má strach o dítě a bojí se, že by si jen odskočila a něco by se mu stalo. Žalobkyně a) byla také dotázána, z jakého důvodu neuvedla svou činnost na sociálních sítích v předchozím řízení, k tomu sdělila, že všechno bylo velice rychlé a navíc v tu dobu to ještě nebyly tak vážné výhružky, to bylo až potom, až se jí dle jejích slov dostali do účtu a vyhrožovali na adresu rodiny. Poté doplnila, že dokud psali nepřijemné komentáře, tak se člověk může urazit, ale nebylo to nic, co by ji ohrožovalo.
- V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Správní orgán, tj. žalovaný, posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobců a následně provedl srovnání s tvrzeními žalobkyně a), která učinila v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně a) v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7.7.2019 označila za důvod podání žádosti nestabilitu mezi Ruskem, Ukrajinou, X a X, přičemž si přála, aby její syn vyrůstal v klidu a tyto problémy se jej netýkaly. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci správního řízení o první žádosti konstatoval na základě tvrzení žalobkyně a) a dalších podkladů rozhodnutí, že žalobci jsou státními příslušníky X, přičemž v souladu s § 2 prováděcí vyhlášky ČR považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Dále správní orgán konstatoval, že v případě žalobců lze X považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobci přitom neprokázali, že v jejich případě nelze X za takovou zemi považovat, měli tedy v případě jakýchkoliv problémů v zemi původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů vlasti a správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. Rozhodnutí

správního orgánu bylo následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Plzni a usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**). Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žalobkyní a), a sice že byla aktivní na sociálních sítích a publikovala články o korupci a politice v zemi a někteří jí psali ošklivé komentáře a dokonce i výhružky, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany i žádosti jejího nezletilého syna, správní orgán konstatoval, že tato byla žalobkyní a) objektivně známa již v průběhu správního řízení o jejich předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a tak měla možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považovala za natolik závažnou pro její důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze vlastního zavinění žalobkyně a), že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizinky předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Zdůvodnění žalobkyně a), proč se v předchozím řízení o této skutečnosti vůbec nezmínila, tedy, že výhružky začala dostávat až později, když už nebyla v X, i když vzápětí uvedla, že činnost na sociálních sítích neuvedla v předchozím řízení, protože všechno bylo velice rychlé a navíc dle jejích slov v tu dobu to nebyly ještě tak vážné výhružky, ale až potom, dle názoru správního orgánu nemůže obstát. Žalobkyně a) byla totiž opakovaně dotazována na důvody svého odchodu z vlasti a podání své žádosti o mezinárodní ochranu a opakovaně prohlásila, že uvedla všechny důvody svého odjezdu i své žádosti a nechce žádné další skutečnosti doplnit. Je zjevné, že tento údajný nový důvod žalobkyně a) uvedla v reakci na neudělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Z citovaných zdrojů je pak patrné, že situace v X oproti době, kdy žalobci žádali o udělení mezinárodní ochrany poprvé, se v zásadě nezměnila. Správní orgán závěrem konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Dle § 10a odst. 2 je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 2.12.2020** vyjádřil nesouhlas s podanou žalobou, neboť nezákonnost napadeného rozhodnutí neprokazuje. Současně odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o mezinárodní ochranu, poskytnuté údaje k ní, podklady k předchozímu řízení obsažené ve spise a na správní rozhodnutí o této opakované žádosti. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že od doby, kdy byla meritorně posouzena předchozí žádost žalobců o mezinárodní ochranu, nedošlo v X k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, která by svědčila o tom, že by žalobci mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by jim hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ohledně údajné nové skutečnosti, a sice, že žalobkyně a) byla aktivní na sociálních sítích a publikovala články o korupci a politice, přičemž jí na základě těchto aktivit bylo vyhrožováno, správní orgán konstatoval, že tato skutečnost jí byla objektivně známa již v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, tudíž ji měla možnost a povinnost uvést. Ve svých vyjádřeních žalobkyně a) tvrdila, že výhružky začala dostávat až později, i když byla na sociálních sítích aktivní zhruba rok, je tedy zcela zřejmé, že si

této okolnosti byla vědoma již před příjezdem do ČR a podáním své první žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy důsledkem pouze jejího vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání v řízení předchozím. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti žalobců o mezinárodní ochranu ve vztahu k žalobkyni a) uváděným důvodům, neboť neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu jmenovaných z vlasti a obav z návratu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.9.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 2.12.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.9.2020 žalobcům předáno dne 2.10.2020.
8. **Podáním ze dne 15.3.2021** zástupkyně žalobců sdělila soudu, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.
9. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podanou žalobou se žalobci domáhali z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobci ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
12. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

14. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *„Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,*
1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
16. Dle § 2 prováděcí vyhlášky se X považuje za bezpečnou zemi původu.
17. V úvodu lze konstatovat, že podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005, č.j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Jak uvedl NSS ze dne 3.10.2017, č.j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*

19. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobců vycházel především z výpovědi žalobkyně a) učiněných v průběhu současného i předchozího řízení ve věci mezinárodní ochrany vedeného pod č.j. OAM-606/ZA-ZA11-2019 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: červen 2019 ze dne 12.6.2019 a z Informace MZV ČR č. j. 144431-6/2019-LPTP, ze dne 7.2.2020. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný současně podrobně zkoumal a následně v rozhodnutí odůvodnil, že předestřené skutečnosti žalobkyně a) a důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu musela znát a proč. Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se již zabýval i NSS, a to zejména v rozsudku ze dne 11.6.2019 sp. zn. 9 Azs 5/2009, v němž konstatoval, že „*Ustanovení § 10a písm. e) AZ je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v PS. Z dikce citovaného ustanovení AZ lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.*“ Jelikož je zde nutnost kumulativního plnění, žalobci by v daném případě museli splnit obě podmínky současně. Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vycházet z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti, a to břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
20. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele.
21. Žalobkyně a) v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7.7.2019 označila za důvod podání žádosti nestabilitu mezi Ruskem, Ukrajinou, X a X, přičemž si přála, aby její syn vyrůstal v klidu a tyto problémy se jej netýkaly. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žalobkyní a), a sice, že byla aktivní na sociálních sítích a publikovala články o korupci a politice v zemi a někteří jí psali ošklivé komentáře a dokonce i výhružky, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany i žádosti jejího nezletilého syna, soud uvádí, že tato skutečnost jí musela být známa již v době podání předchozí žádosti, na což žalovaný správně upozornil. Soud se zcela ztotožňuje s názorem správního orgánu, který v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobkyně a) měla možnost i povinnost uvést tyto skutečnosti již při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve svých vyjádřeních tvrdí, že výhružky začala dostávat až později, i když byla na sociálních

sítích dle jejích slov aktivní zhruba rok, je tedy zcela zřejmé, že si této okolnosti byla vědoma již před příjezdem do ČR a podáním své první žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy důsledkem pouze jejího vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobkyně a) předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Lze tedy shrnout, že v daném případě se tedy nejedná o nové skutečnosti či zjištění, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení a současně se nejedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

22. V daném případě soud konstatuje, že žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními žalobkyně a), které učinila v rámci předchozího azylového řízení. Postup žalobců se tedy jeví soudu jako naprosto účelový a nebylo žádnou chybou správního orgánu, ale pouze samotné žalobkyně a), že pokud by snad důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR byly shora uvedené skutečnosti, měla je uvést. Nic jí tedy nebránilo, aby své obavy uvedla v předchozí žádosti, kdy byla totiž opakovaně dotazována na důvody svého odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu a opakovaně prohlásila, že uvedla všechny důvody svého odjezdu i své žádosti a nechce žádné další skutečnosti doplnit.
23. Na okraj také zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.6.2009 sp. zn. 9Azs 5/2009, ve kterém se uvádí, že *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* Současně soud připomíná, že ČR dle prováděcí vyhlášky považuje v současné době X, s výjimkou X, za tzv. bezpečnou zemi původu.
24. K námitce, že z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda žalovaný vyloučil pobyt žalobců v oblasti X, soud uvádí, že sama žalobkyně a) uvedla, že místem jejich posledního pobytu ve vlasti je X, které se nachází v severním X, tedy místo posledního pobytu žalobců nespadá do oblasti X, které jako jediné tvoří výjimku ze začlenění X mezi tzv. bezpečné země původu.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*), neboť žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

27. Žalobcům byla pro řízení o žalobě ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovené zástupkyni byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jí uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 15.3.2021, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s), a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenované advokátce z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet č. 2109830891/2700 pod VS: 432020 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. března 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.